

РЕШЕНИЕ

№ 4882

гр. София, 15.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав,
в публично заседание на 15.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **779** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 233 и чл. 250 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), във връзка с чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на В. Ц. Б. от [населено място], срещу заповед № з-14933/15.11.2013 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 228, точка 3, чл. 224, алинея 2, точка 1, 2, т. 4, чл. 226, ал. 1, точка б, член 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 от ЗМВР, връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност на административния акт, като издаден в нарушение както на процесуалния, така и на материалния закон.

Жалбоподателят твърди, поддържа, че не е нарушил нормата на чл. 224, ал. 2, т. 4 от ЗМВР.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя - адв. Й. моли съда да уважи жалбата по съображенията подробно изложени в представената по делото писмена защита и за направените разноски по делото.

Ответната страна – Директорът на СДВР, чрез процесуалния си представител, моли съда да постанови решение, с което процесната заповед да бъде оставена в сила по съображенията подробно описани в представените по делото писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд - София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по

делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 и чл. 236, ал. 2 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Не се спори, че жалбоподателят В. Ц. Б. е заемал длъжността старши полицай в група „Охранителна полиция” при 06 Районно управление „Полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, категория Е – II степен.

На 13.08.2011 г. около 04.30 – 05.00 часа в [населено място], на [улица]срещу входа на Военно медицинска академия, като длъжностно лице - старши полицай в група „Охранителна полиция” при 06 РУП – СДВР, с цел да набави за себе си или за друго имотна облага, принудил Н. К. К. чрез заплахи /ако не му даде парите, които носи у себе си, ще извика „групата” и ще стане „страшно”, че ако иска може да го застреля и да каже, че е оказал съпротива; че се е оправял с много като него/ да му даде сумата от 10 000 лева, с което на К. е причинена имотна вреда, като деянието е извършено от две лица – държавни служители в МВР – Ю. К. В. и В. Ц. Б.. По случая било образувано ДП - следствено дело - № 2- П/2012 г. по описа на следствен отдел при Софийска градска прокуратура, пр. пр. № 4- 153/2012 г. по описа на СГП, като на В. Ц. Б., е повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл. 214, ал. 2, т. 1, вр ал. 1, предл. 2, алт. 1, вр. чл. 213а, ал. 2, т. 4 и ал. 3, т. 5 от НК (изнудване от две или повече лица). Спрямо жалбоподателя е наложена мярка за неотклонение „парична гаранция” в размер на 2 000 (две хиляди) лева.

Дисциплинарното производство срещу В. Ц. Б. е образувано със заповед рег. № з- 8215/22.06.2012г. на Директора на СДВР, с която е описан поводът за образуването на производството (докладна записка рег. № з- 8807/04.07.2012 г. по описа на СДВР). Посочено е, че се касае за тежко дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР, вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР; определен е и дисциплинарно-разследващ орган в състав от трима служители към СДВР.

Посочената заповед рег. № з - 14933/15.11.2012 г. на Директора на СДВР е връчена на жалбоподателя срещу подпис на 27.12.2012 г.

От писмо отговор от СГП с рег № 4 - 153/21.08.2012 г., вх. № 35480/2012 г. по описа на 06. РУП – СДВР, се установява, че срещу Б. е внесен обвинителен акт заедно по ДП – следствен отдел № 2 – П/12 г. по описа на СО – СГП, пр. пр. № 4 - 153/12 г. на СГП.

До служителя е отправена покана за даване на писмени обяснения във връзка с обстоятелствата на нарушението, като същата е връчена на жалбоподателя на 27.07.2012 г. и му е определен срок, в който да даде писмени обяснения. От сведение с рег. № 35852/27.07.2012 г. по описа на 06 РУП – СДВР, става ясно, че спрямо Б. към настоящия момент има повдигнато обвинение за престъпление по чл. 214, ал. 2, т. 1, вр ал. 1, предл. 2, алт. 1, вр. чл. 213а, ал. 2, т. 4 и ал. 3, т. 5 от НК (изнудване от две или повече лица). Същият отрича на дата 13.08.2011 г. да е спирал и проверявал лицето Н. К. К.. В сведението си жалбоподателят посочва за свой защитник главен полицай Л. П. от 06 РУП – СДВР.

От протокол за изслушване на служител, извършил дисциплинарно нарушение с рег. № 41378/31.08.2012 г. по описа на 06 РУП – СДВР полицай Б. в присъствието на защитника си Л. П. и членовете на комисията по образуваното производство се е запознал със заповед рег. № 10227/2012 г. на директора на СДВР, справка с № 41216/2012 г., както и с всички материали, относими към дисциплинарното производство, като категорично са отказали да правят искания и бележки по дисциплинарното производство, както и дадат свои възражения.

В хода на дисциплинарното производство са събрани писмени доказателства – кадрова справка на полицай Б., свидетелски показания на полицай И. М. Ш. – служител от 06 РУП – СДВР и на полицай Е. А. С. от 02 РУП – СДВР, както и 2 броя болнични листове с № 0344808/13.07.2012 г. и № 0344808/18.07.2012 г. /последният с продължителност 30 дни с посочена диагноза „травма на Ахилесовото сухожилие/. Предвид изтичащите срокове на образуваното дисциплинарно производство и представените болнични листове е изготвено предложение рег. № 37354/2012 г. за удължаване на срока на дисциплинарното производство. Видно от Заповед рег. №10227/2012 г. на директора на СДВР срока за разследване по образуваното дисциплинарно производство е удължен до 31.08.2012 г.

Изготвена е обобщена справка с рег. № 41216/30.08.2012 г. от дисциплинарно-разследващия орган, с който е направено предложение на В. Ц. Б., старши полицай в група „Охранителна полиция” при 06 Районно управление „Полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, категория Е – II степен да му бъде наложено дисциплинарно наказание - уволнение и да бъде прекратено служебното му правоотношение. В справката са изложени подробно обстоятелствата досежно дисциплинарното нарушение и е формулиран изводът, че с действията си, осъществени на 13.08.2011 г. на описаното място, жалбоподателят е извършил тежки нарушения на служебната дисциплина, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР. Посочено е, че това деяние на Б. е станало обществено достояние, чрез ангажиране на други държавни институции, което представлява тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР.

Жалбоподателят не е депозирал писмени възражения по обобщената справка.

Във връзка с обобщената справка е изготвено становище по чл. 244, ал. 1 от ППЗМВР с рег. № 41486 от 31.08.2012 г, с което дисциплинарната комисия е заявила, че действията на служителя Б. представляват тежко нарушение на служебната дисциплина, което предполага да му бъде наложено най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение”.

Дисциплинарното производство е приключило с издаването на оспорената заповед № з-14933/15.11.2013 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 228, точка 3, чл. 224, алинея 2, т. 1, т. 2, т. 4, чл. 226, ал. 1, точка б, член 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 от ЗМВР, връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, считано от датата на връчване на заповедта.

По делото са приети всички съдържащи се в преписката писмени доказателства, както и представените в с.з. от страните доказателства за компетентност на органа издал оспорваната заповед и за сведение препис от решение № 1740/13.03.2013 г. по адм. дело № 7726/2012 г. по описа на АССГ и решение по адм. дело № 8586/2012 г. по описа на ВАС, V отделение.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд - София-град, I отделение, VII състав, направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на действащите материалноправни разпоредби и административно-производствените правила, като същият е мотивиран и е съобразен с целта на закона. Не са налице

основания за отмяна по чл. 146, т. 1 - т. 5 от АПК.

Нормата на чл. 228 от ЗМВР определя органите, компетентни да налагат дисциплинарни наказания на служителите в МВР. От събраните по делото писмени доказателства се установява, длъжността старши полицаи в група „Охранителна полиция” при 06 Районно управление „Полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, категория Е – II степен. Съгласно чл. 228, т. 2 от ЗМВР органите по чл. 186, ал. 1 от закона налагат на служителите категории Д и Е - всички наказания по чл. 226, а за служителите категории А, Б, В и Г - без наказанията по чл. 226, т. 4 - т. 6 от закона. Жалбоподателят попада в категория "Е" и наказанието е по чл. 226, т. 6, което означава, че е налице хипотезата на чл. 228, т. 2 от ЗМВР (в приложимата към датата на издаване на оспорената заповед редакция) - компетентни да налагат наказания са директорите на национални служби, на специализираните дирекции в МВР и др. В конкретния случай компетентен да наложи дисциплинарното наказание на жалбоподателя е директорът на Столична дирекция на вътрешните работи, което изискване е спазено. С оспорената заповед е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя и съответно е спазена нормата на чл. 246, т. 2 от ЗМВР за материална компетентност на органа, издател на административния акт.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена при спазване на административно-производствените правила, съдържащи се в ЗМВР и ППЗМВР. Оспореният административен акт е издаден в рамките на установените в чл. 225, ал. 1 от ЗМВР преклузивни срокове.

Неоснователно се явява възражението на жалбоподателя за нарушение на разпоредбата на чл.225 ЗМВР, касателно налагането на процесното наказание извън сроковете , предвидени в този текст.

Съгласно цитираната разпоредба, дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването им. Съгласно чл. 223, ал. 1 от ППЗМВР, дисциплинарното нарушение се счита за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, разполага с достатъчно доказателства за извършеното нарушение и самоличността на нарушителя. За извършено тежко нарушение на служебната дисциплина дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му (чл. 225, ал. 2 ЗМВР). Когато дисциплинарното нарушение е и престъпление или административно нарушение, сроковете по ал. 1 и 2 започват да текат от влизането в сила на присъдата или наказателното постановление (чл. 225, ал. 4 ЗМВР). Дисциплинарното нарушение се счита за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. Дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган (чл. 223, ал. 1, 2 ППЗМВР).

Следва да се отбележи и факта, че настоящия случай може да намери и приложение разпоредбата на чл.255, ал.4 ЗМВР, тъй като се касае и за престъпление, поради което релевантния за налагане на наказанието срок е започнал да тече от 04.07.2012 г. (датата на образуване на дисциплинарното производство. Имайки в предвид факта, че образуваното дисциплинарно производство е във връзка с данни за евентуално извършено престъпление, относимата разпоредба в случая е разпоредбата на чл. 237, ал. 5 от ППЗМВР, която предвижда възможността дисциплинарното производство да

започне или да продължи и в случаите, когато сроковете по чл. 225, ал. 1 и 2 ЗМВР не текат. Обжалваната заповед е издадена на 15.11.2012 г., което означава, че настоящия случай попада под хипотезата на чл. 225, ал. 4 ЗМВР. Поради това правото на органа да санкционира служителя по дисциплинарен ред не е преклудирано, а издадената в този смисъл заповед е незаконосъобразна.

Съгласно чл. 230, ал. 1 от ЗМВР, при наличие на данни за извършено тежко дисциплинарно нарушение по чл. 227 дисциплинарното производство се образува с писмена заповед на министъра на вътрешните работи и се открива дисциплинарно дело. В тези случаи, дисциплинарното производство се извършва от дисциплинарно-разследващи органи, определени от министъра на вътрешните работи. В процесния случай, дисциплинарното производство е образувано със заповед №з-8807 от 04.07.2012 г. на директора на СДВР и със същата заповед е определен дисциплинарно-разследващ орган за изясняване на постъпили данни за извършено нарушение на служебната дисциплина от страна на В. Ц. Б.. Съгласно чл. 244, ал. 1 от ППЗМВР, дисциплинарно-наказващият орган приключва разследването в определения в заповедта срок – 30.07.2012г., като изготвя становище до директора на СДВР. В процесния случай, от Заповед рег. № 10227/07.08.2012 г. на директора на СДВР срока за разследване по образуваното дисциплинарно производство е удължен, считано от 03.08.2012г. до 31.08.2012 г., в следствие на това съдът счита, че този срок е спазен, доколкото становището за проведеното дисциплинарно производство от дисциплинарно-разследващия орган е изготвено на 17.09.2012 г, видно от отбелязване с резолюция на същото „Да” от 17.09.2012 г.

В хода на дисциплинарното производство дисциплинарно-разследващият орган е провел пълно, всестранно и обективно разследване на фактите и обстоятелствата относно осъщественото на 13.08.2011 г. от В. Ц. Б. деяние. Дисциплинарно-разследващият орган е събрал всички необходими доказателства - обяснения от засегнатите лица, както и обяснение от служителите, установили деянието. Изискани са и събрани в хода на досъдебното производство доказателства, които имат пряко значение за дисциплинарното нарушение, осъществено от В. Ц. Б.. В изпълнение на разпоредбата на чл. 244, ал. 1 от ЗМВР дисциплинарно-разследващият орган е изготвил обобщена справка рег. № 41216 от 30.08.2012 г. относно извършване на дисциплинарно производство по постъпили данни за извършено тежко дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР и във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР от държавен служител В. Ц. Б.. При провеждане на съответните разследващи действия не е накърнено правото на защита на жалбоподателя - на същия е осигурено правото му да даде писмени обяснения. В сведение с рег. № 35852 от 27.07.2012 г. по описа на РУП – СДВР, тъй като съдържанието е конкретно отнесено към случая, същото е прието като „обяснение” по случая.

Въз основа на обобщена справка е изготвено становище на дисциплинарно-наказващия орган до Директора на СДВР с предложение на В. Ц. Б. да бъде наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и да бъде прекратено служебното му правоотношение. В изпълнение на

чл. 245, ал. 1, т. 2 от ППЗМВР цялата преписка по образуваното дисциплинарно производство е изпратена на компетентния дисциплинарно-наказващ орган - директора на СДВР.

С оглед на горното, се обосновава изводът, че не са налице съществени нарушения на процесуалните правила. В хода на дисциплинарното производство е осигурено правото на защита на жалбоподателя и същият го е реализирал в пълна степен - същият е дал писмени обяснения; запознат е със съдържанието на заповед № 10227 от 07.08.2012 г. на директора на СДВР; с обобщената справка рег. № 41216/30.08.2012 г., както и с всички материали относими към дисциплинарното производство.

Оспорената заповед е издадена при правилно приложение и тълкуване на материалния закон. В нея съдържа точно описание на извършеното от жалбоподателя дисциплинарно нарушение - посочени са мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Установената фактическа обстановка се подкрепя от събраните в хода на дисциплинарното производство писмени доказателства. Оспорената заповед съдържа подробни мотиви и изводът за налагане на дисциплинарно наказание "уволнение" на В. Ц. Б. е обоснован при съвкупна преценка на доказателствата, събрани в хода на дисциплинарното производство. Съгласно разпоредбата на чл. 224, ал. 2, т. 1 ЗМВР, дисциплинарните нарушения са: неизпълнение на разпоредбите на ЗМВР и издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на ръководството на МВР и на преките ръководители. От друга страна, нормата на чл. 224, ал. 2, т. 4 от ЗМВР предвижда, че дисциплинарно нарушение е неспазване на правилата на Етичния кодекс на поведение на държавните служители в МВР. Съгласно чл. 3 на Инstrukция № Из-1015 от 4.07.2006 г. за дисциплината и дисциплинарната практика в МВР, с която е отменена Инstrukция № I-85/1999 г.: "Нарушение на служебната дисциплина е това противоправно деяние, което е извършено умишлено или по непредпазливост от служител в МВР и е обявено за наказуемо от ЗМВР, ППЗМВР или КТ".

Регламентирано е, че служителите на МВР са длъжни да изпълняват задълженията си, произтичащи от функциите на министерството, както по времето, когато са на служба, така и извън установеното работно време и да имат поведение, което съответства на изискванията към заеманата от тях длъжност. В заповедта е прието, че осъществените от жалбоподателя действия на 13.08.2011 г. са в нарушение на т. 7 от нормите на Етичния кодекс за поведение на държавните служители на МВР. От приложения по делото протокол (л.77) е видно, че В. Ц. Б. е запознат със съдържанието на Етичния кодекс срещу подпис на 09.03.2011 г.. Съгласно т. 7 от Етичния кодекс, утвърден с МЗ рег. №

Из-2013/08.11.2006г., „държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява”.

Правилно е прието от дисциплинарно-наказващия орган, че с поведението си на 13.08.2011 г. жалбоподателят е нарушил служебната дисциплина и деянието му е квалифицирано като такова по чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР.

В тази връзка неотнормимо към настоящия спор е възражението на жалбоподателя относно условието за налагане на дисциплинарно наказание, а именно да бъде наложено при влязла в сила осъдителна присъда. Това обстоятелство е относимо в хипотезата на приложение на нормата на чл. 227, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, която предвижда за ангажиране на дисциплинарната отговорност на държавен служител в МВР да е налице влязла в сила осъдителна присъда за осъждане на лицето за умишлено престъпление от общ характер.

В процесния случай деянието на Б. е квалифицирано като такова по чл. 227, ал. 1, т. 10, а не такова по чл. 227, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Едновременно с това, деянието на Б. е подведено под хипотезата на нормата на чл. 224, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, което е правилно обосновано от дисциплинарно-наказващия орган. Налице е нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се не само в нарушаване на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, а се касае и за злоупотреба с доверие на ръководството на МВР и обществото, с което се уронва престижът на службата, и в този смисъл е налице хипотезата на чл. 224, ал. 2, т. 1 и т. 4 и чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 ЗМВР.

Съдът разглежда делото като съвкупност от всички представени по него доказателства и съответно изгражда изводите си въз основа на всички тях, предвид липсата на акт със СГП, който да го обвързва с решението си.

От представените по делото доказателства е видно, че за случилото се е уведомена полицията, СГП и Следствен отдел при СГП и следователно по този начин е станало обществено достояние на други държавни органи и организации. Така извършените действия са несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР с оглед обстоятелството, че държавните служители има особен статут и специфични права и задължения, пряко свързани с осигуряване на безопасността на гражданите, защита на техните права и интереси, на техния живот. Правилно е прието от дисциплинарно-наказващия орган, че извършеното деяние е несъвместимо със службата в МВР, с което се уронва и престижа на службата, като е посочено като материалноправно основание за налагане на дисциплинарното наказание разпоредбата на чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. Тази норма предвижда наличието на две кумулативни предпоставки - деянието да е несъвместимо с етичните

правила за поведение на служителите в МВР и същото да уронва престижа на службата. Съдът счита, че с осъщественото нарушение жалбоподателят е уронил престижа на службата, доколкото служителите в МВР следва да отговарят на установени по-високи критерии за изпълнение на служебните си задължения с оглед необходимостта от постигане на целите за защита на обществения ред, правата и свободите на гражданите, техните права и законни интереси. В този смисъл е и **Тълкувателно постановление № 3 от 07.06.2007 г. на ВАС по т. дело № 4/2007 г.**, съгласно което наличието на деяние, с което се уронва престижът на службата, е достатъчно поведението да е от такова естество, че реално да застрашава с намаляване или загубване на доверие от страна на обществото в полицейската институция, като не е задължително престижът да е вече уронен.

Необходимо е действията да са станали достояние и на други лица извън системата на МВР – в случая прокуратурата и полицията, което би се отразило негативно върху авторитета на МВР. Правилно е прието от дисциплинарно-наказващия орган, че извършеното от В. Ц. Б. нарушение е такова, по смисъла на чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР.

По тези съображения, съдът намира, че жалбата е неоснователна и обжалваната заповед е законосъобразна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд - София-град, I отделение, VII състав,

РЕШИ:

Отхвърля жалбата на В. Ц. Б. от [населено място] , срещу Заповед № з-14933/15.11.2012 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 228, точка 3, чл. 224, алинея 2, точка 1, 2, т. 4, чл. 226, ал. 1, точка 6, член 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 от ЗМВР, връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: